

שהרי בזה מספיק? אמר לו, אשרי בעלי האמת, חמידה דרגה אחת, פאונה דרגה אחרת. חמידה - שם אים יכול, הולך לקחת את שלו משום אומה חמידה שלקה, הולך לשעות מעשה. פאונה לא כן, שהרי אפלו שלא יקח דרכך ללבת אחריו זה, והרי פרשיה החרבים.

אמר לו רבי יוסי, למה לא כתוב ולא תרצה, כמו אחרים הלאו? אמר לו, משום שדרגת כדיין תליה בגבורה, ולא במקומם הרחמים, ומשום זה לא כתוב ואנו בלא תרצה. ומשום שאricsים חמץ ווים, התוסף ואנו ולא תתחאה, שהרי כלל תרצה לא ארך לשים ואנו, והתוסף כאן.

שמע רבי פנחס שישב אחריו ונשכו. בכה וחיה. אמר גור אריה, אין מי שיימדר לפניויהם, מי יכול לעמוד לפניו ואביו בעולם. אשרי חלקם של הצדיקים, ואשרי חלקם בעולם ההזה ובכוולם הבא שזכהתי להזה. על זה כתוב, איוב כב) יראו צדיקים וישמחו.

רבי אלעזר פתח ואמר, קרב אתה אפה ושם עוגו. בא וראה, בשעה שננתנה תורה לישראל, כל הקולות נמצאו, וקדוש ברוך הוא ישב על הכסא, וזה מתווך זה נהרא, ודברו של זה יצא מתווך העליון שמעליו. וזהו סוד הכתוב פנים פנים דבריהם דבר ה' עמכם בהר מתווך האש. שדברו יצא, ודבר מתווך אש ושלכתה שדחה אותו החוצה בפרק של רום ומים שנותנים בפה. שאש רום ומים מתווך שופר שפולל את כל יוצאים, וישראל התרחקו מפה זו.

ולא מהמוד, דהא בהאי סגי. אמר ליה, זפאי אין מאנון מארוי קשות. חמידה חד דרגא. פאונה דגיל, איזיל למיסב דיליה בגין ההייא חמידה דנקט, איזיל למעבד עובדא. פאונה, לאו הבי. דהא אפילו דלא ינקוט אוֹרְחָא למאן אַבְתָּרִיה, והא אוקמייה חביביא.

אמר ליה רבי יוסי, אמאי לא כתיב ולא תרצה, פהני אחريני. אמר ליה בגין דדרגא דדרגא בגבורה מליא, ולא באתר דרחמי, בגין מה לא תרצה לא כתיב ביה וואנו. בגין דבעין חמשה ווין אהוטסף וואנו ולא תתאה, דהא بلا תרצה לא בעי למשיין וואנו, ואהוטסף הכא.

שמע רבי פנחס דיתיב אַבְתָּרִיה, ונשקייה. בכה וחיה. אמר גור אריה, לית מאן דקאים קמייהו, מאן יכille לךיימא קמייה ואבוייה בעלם. זפאה חולקיהון דעתיקיא, זפאה חולקי בהאי עלם, ובעלם מא דatty, דזיכינא להאי. על דא כתיב, (איוב כב) יראו צדיקים וישמחו.

רבי אלעזר פתח ואמר, (דברים ח) קרב אתה ושמע וגו'. פא חז, בשעתה דאתיה בית אורייתא לישראל, כל הון קולות אשתקחו. וקודשא בריך הוא יתיב על כורסייא, ודא מגו דדא אהזוי, ומיליא דדא נפיק מגו עלאה דעליה, ודא הוא רזא דעתיב, (דברים ח) פנים פנים דבר יי' עמכם בהר מתווך האש, דמלולא נפקא, ומיליא מגו אשא ושלחו בא, דהמי ליה לבר, בדקינו דרוחא ומיא, דיהבין חילא. דאסא ורוחא ומיא, מגו שופר, דאייהו כליל לבלהו בפיק. וישראל אתרחיקו מדחילו דא.